

Raşe 3

– BelkızGÜNAYDIN · 05 Kasım 2009

Raşe, telaşlı adımlarla merdivenleri tırmanırken, arkasından kendisine seslenildiğini duydu. Bu ülkeye ilk geldiği zamanlarda tanıştığı Güler Hanım' dı ona seslenen. Ayaküstü konuşmaya başladılar. Güler Hanım çok üzgündü. Kızı, küçük yavrusuyla boşanmak zorunda kalmıştı. İnsanlar evlenirler ve boşanırlar. Bunda yadsınacak hiçbir şey yoktu. Önemli olan genç kızın nasıl evlendirildiği idi.

Burada yaşayan pek çok vatandaşımız, medeni kanundaki evlilik yaşının yükseltilmesinden önce, yani birkaç yıl öncesine kadar, 15 yaşını bitiren genç kızlarını bu yabancı ülkede, yabancı bir erkeğe aşık olma korkusuyla, ana vatana götürüp evlendiriyorlardı. Güler Hanım' da kızı için bir eş seçmiş ve resimler gelmiş, gitmiş ve hatta genç kızın sözlüsüne aşk mektupları, bizzat Güler Hanım tarafından yazılmıştı. Çünkü genç kız anadilinde yazışamıyordu. Ailesi tarafından değişik nedenlerle de olsa, bu yaşta evlendirilen Elisa' nın doğudaki bir Elif' ten hiç farkı yoktu. O da onlar gibi çocuk gelindi.

Raşe, yüreği yanarak henüz 15 yaşında olan ve uzun saçlarını hala kendisi toplayamayan kızını düşündü. Genç kadın çok sinirlenmişti. Bu bir insanlık ayıbıydı. Çocukların hakları yok muydu? Bu ülkede çocuklarımızın, her türlü hakları daha ilkökul sıralarında öğretiliyordu. Her şeyin doğrusunu öğrenen çocuk hata yapmazdı. Hatayı kulaktan dolma bilgilerle, ya da bazı görsel yayınlarla öğrenen gençler yapardı. Çocuklarımızı korumak adıyla onların elinden haklarını alamayız. Yavrularımıza, evlilik kurumunun önemini öğretmek ve değişik kültürlerin uyum sağlamalarının, zor olduğunu anlatmak görevimizdir. Raşe bütün düşündüklerini bir bir Güler Hanım' a sıralamaya başladı. Kadın gayet sakin; biz gösterdik kızımız kendisi istedi, bizim suçumuz yok diyerek tüm sorumluluktan kolayca sıyrılmıştı. Herkes, kendi hatalarından dersler alarak yaşamı öğrenir. Ebeveynlerin, yaptıkları hatalar çocuklarımıza, sadece isyan etmeyi öğretir. Raşe, bu kadar sorumsuzluğa katlanamayarak, kadına kaç saattir çarşıda dolaştığını sordu. Güler Hanım, bir kaç saattir kendisine uygun kıyafet aradığını, fakat bulamadığını söyleyince Raşe acı acı güldü. Anneler ve babalar demek ki, kızlarının evliliklerine bir elbise kadar bile önem vermiyorlardı. Bu gençlerimiz, bazen yabancı bir ülkeye yerleşmek isteyenlerce, araç olarak kullanılıyor ya da iki farklı kültürde büyüyen gençler anlaşıyorlardı. Çocuklarını, koruduklarını söyleyen, bu anne ve babalarda çocuklarına çok örnek bir davranışta bulunuyorlardı. Devletten daha fazla para alabilmek için, boşanarak bir arada yaşıyorlar, çocuklarda annelerinin soyadlarının, kendi soy adlarından farklı olduğunu saklamayı küçük yaşta öğreniyorlardı. Bu zihniyette yetişen her çocuk, bence evliliği menfaat için atılan ve satılan bir kurum olarak görecektir.

Bu insanlık masalında, erkek çocukları nerede diye düşünüyorsanız; merak etmeyin onlar biz ebeveynlerin sayesinde mutlu mesut yaşıyorlar. Daha hamilelikte, başlanır cinsiyet ayrımı. Oğlum olursa mavi, kızım olursa pembe giyecek, diye başlar, kızımıza eteğini ört, oğlumuz aç, göster oğlum diye devam eder, erkeğin elinin kınası, kadının yüzünün karası diyerek yavrularımızı nasıl etkilediğimizi , düşünmeden öylesine yaşarız.

RaŖe, hiç kimsenin, hiç kimseye 'Mutlu olmak ister misin?', diye bir soru sormayacağını, çünkü dünyaya gelen her canlının mutluluk hakkına sahip olduğunu dŖnd. Sessizce 'Mutlu ol, bir tanem dünyanın neresinde olursan ol, yeter ki mutlu ol, ben paylaŖmaya gelirim. Mutluluklar paylaŖtıka çoğalır bilirim' dedi.